

LAURA

Els peus ballen un twist seguint el ritme que marquen els nervis. La Laura mai hauria pensat que el fet d'orinar podria tenir tanta importància. Són les set del matí i és el seu aniversari, però ella encara no se'n recorda, tot i que fa dies que es queixa que els vint-i-nou seran el principi de la fi. Una preinscripció per als trenta. El Predictor que sosté a la mà li ha fet oblidar que avui compleix anys, que el Toni la durà a sopar al restaurant que recomanaven al *Time Out* i que els pares li regalaran la caçadora de pell vermella que venen a la botiga de sota casa que fa setmanes que insinua descaradament que li agrada tant.

Ha esquitxat tot el Predictor i de seguida es torna rosa. Se li obre la boca a poc a poc. Té la sensació que es mou lentament com si flotés dins d'un somni, però els cops de porta que acompanyen una veu infantil la desperten de sobte i li cau el Predictor dins la tassa del vàter:

—Pipi!

—Un momentet, David —respon la Laura amb la veu de diplomàtica que practica des de fa poc més d'un any.

—Tinc pipi! —insisteix el nen.

La Laura intenta recuperar el Predictor que navega desorientat en el líquid groc. No pot ser més rosa. No hi ha dubte. Aquella és la primera aparició del seu futur fill o filla. Què serà? L'ha d'agafar com sigui. Es tapa el nas i amb l'altra mà pesca l'objecte que tant l'ha fet patir durant tota la nit, fins que ha tingut ganes d'orinar. El David insisteix a la porta:

—Tinc molt pipi!

La Laura agafa un tros de paper de vàter i neteja el Predictor. Fa un recorregut amb la mirada per tot el bany. No sap on amagar-lo. Qualsevol calaix pot ser víctima dels nens. O pitjor, del Toni. No vol dir res. Encara no. És massa d'hora. Poden passar massa coses. Hi ha molt per planificar abans. A la Laura li agrada tenir-ho tot ben organitzat, ben pensat i aquella sorpresa l'ha agafat en calces, mai més ben dit. No és que no fos un embaràs buscat ni desitjat. El Toni i la Laura havien decidit que un cop ja estiguessin instal·lats al nou pis començarien a deixar els preservatius de banda, però prenyada, ja? Tan ràpid?

Toc, toc, toc, continua el David a la porta.

No té nàusees ni res que li fes sospitar que alguna cosa estava passant allà dins. Ha trigat gairebé deu dies a fer-se la prova des que se li va retardar la regla. Pecat d'ingènua? Pensava que era l'estrès. Entre la mudança, els acomiadaments al banc... però ja fa dos mesos que van obrir l'última caixa, la de les figuretes, que és la que sempre fa més mandra treure i col·locar als prestatges. I per la feina no ha de patir. De moment li han assegurat que la necessiten a l'oficina. En ple passeig de Gràcia és indispensable tenir algú amb un bon nivell de francès. Tothom sap anglès, però ningú parla la llengua dels veïns. Mira el rellot-

ge. 13 de febrer. Aquesta és la data de la primera noció de l'existència del seu fill o filla. Què serà? El sexe del bebè la neguiteja. Sigui el que sigui desempatarà. Recorda de sobte que és el seu aniversari i somriu nerviosa.

El nen torna a colpejar la porta cridant:

—Pipi pipi pipi!!!

Haurien d'haver llogat aquell pis amb dos lavabos que a ella li agradava tant, però el Toni preferia aquest perquè era a prop de l'escola dels nens. És maco i molt gran i té un pati que és l'enveja de les seves amigues, però sabia que un sol bany seria un problema. La Laura és la primera a marxar, però la bufeta d'un nen de tres anys és imprevisible i la del David no aguanta mai fins a dos quarts de vuit, quan ella surt de casa per anar a treballar.

—Merda, es veu... —pensa nerviosa mentre intenta amagar el Predictor sota l'armariet.

Gràcia era condició obligatòria, si no els nens havien d'empadronar-se amb la iaia Rosa i el Toni no volia donar aquest poder a la mare de la seva exdona. A la Laura també li agrada el barri. Hi ha viscut des que va néixer, primer amb els pares, després amb dues companyes de la facultat i ara amb el Toni i els seus fills intermitents. El David i la Júlia viuen amb ells una setmana sí, una setmana no. I a ella ja li està bé. Almenys, de moment. Se'ls estima. Ja fa més d'un any i mig que els coneix, que els fa una mica de mare. Una setmana sí, una setmana no. Primer al pis del Toni i ara a la llar que han creat plegats. No els farà gens de gràcia compartir habitació per deixar l'espai al nou germanet o germaneta. Què és millor, nen o nena? Destronar el príncep o la princesa? Sigui el que sigui, està segura que s'assemblarà a ella, de pell tan blanca que contrasta amb els seus cabells negres i tan llisos com el paper de vàter amb què embolica el Predictor.

Així es dissimula més... Els nens del Toni són clavats a la seva mare, de rínxols i ulls color mel, com si els gens d'ell fossin massa tímids per imposar-se. Una taca taronja a terra li crida l'atenció. Què és? Melmelada? Amb criatures és impossible mantenir l'ordre. No és que sigui una maniàtica de la neteja, però no li agrada la brutícia, sobretot quan es pot evitar. Com ha arribat la melmelada al bany? Què van berenar, ahir? Ella no hi era. Els dimarts la iaia Rosa passa la tarda amb els seus néts, siguin amb el pare o amb la mare. Ella no és àvia una setmana sí, una setmana no. Això ho explica tot. No és que la dona li caigui malament, però no tenen el mateix concepte de la pulcritud. Potser per això els nens estan tan contents els dimarts? A vegades se sent culpable que és massa estricta, que els hauria de deixar que embrutessin més a casa, però faci el que faci sap que no pot competir amb la iaia Rosa. A ella li toca fer de dolenta quan estan a punt de guixar la paret amb un retolador o quan estampen l'entrepà de foie gras a la cortina. Una setmana sí, una setmana no. I ara que en vindrà un altre, l'estimaran més o l'odiaran per sempre? El David torna a cridar:

—Pipi! Pipi!

Despertarà a tothom. Finalment, la Laura desa el Predictor dins una capsa de tampons, que poc farà servir a partir d'ara. Quan obre la porta el nen no hi és. Mira a banda i banda del passadís, però ni rastre del petit empenyador. Estranyada, pregunta:

—David?

—Ja està! —respon ell cridant.

—Com que ja...

La Laura, tement el pitjor, no acaba la frase i corre cap a la veu que amenaça una catàstrofe al menjador, amb les parets blanques acabades de pintar, el sofà nou, la catifa

que va anar a buscar ahir a la tintoreria... però el nen tampoc hi és. De sobte, sent:

—Aquí!

La Laura el troba. El David és al rebedor, d'esquena a ella, gira el cap i la mira amb un ampli somriure, orgullós de la brillant idea que ha tingut. Quan la Laura s'hi apropa, veu el nen: pixa en una planta més alta que ell, esquitxant la paret, el parquet i tot el que la seva mala punteria encerta. Ella s'afanya a apartar les jaquetes que pengen al seu costat desconeixedores del perill, mentre compta fins a vint per empassar-se les ganes d'escanyar el marrec. Ja fa temps que es va adonar que comptar fins a deu no era suficient. I ara que té les hormones com un adolescent dopat, fins a quant haurà de comptar? Trenta? Quaranta? En aquell moment apareix la Júlia amb les mans encara fregant-se els ulls adormits. Va descalça, tot i que la Laura està farta de repetir-li que es posi les sabatilles perquè no agafi fred. Fins i tot n'hi va regalar unes de la Hello Kitty per celebrar la inauguració del pis. Però ni així. Instintivament, li surt la cantarella de cada matí, una setmana sí, una setmana no:

—Júliaaaa, els peeeeus...

La nena té només cinc anys i mig, però la sap molt llarga i quan s'adona de l'espectacle crida ben fort perquè la senti el seu pare, dur d'orella quan dorm:

—Papa! Papa! El David està fent pipi a la planta de la mama!

El Toni entra amb els cabells despentinats, amb cara de pocs amics i tot el que acompanya el seu mal despertar. Es mira l'escena com si encara estigués tenint un malson, però la seva filla, amb els braços en interrogant, l'obliga a tornar al món dels vius:

—Què li direm a la mama quan la vingui a buscar?

Aquella planta ja fa massa temps que no hauria de ser al rebedor, però la Míriam, l'ex, la mare de les criatures, no troba mai el dia per endur-se-la i fins i tot se la van haver d'emportar amb la resta de la mudança. El Toni badalla i pregunta mirant-se el seu fill:

—Però que no du bolquer a la nit?

—Ja noooo, papa —respon la Júlia.

La Laura somriu al Toni amb un «ja et vaig dir que necessitàvem dos lavabos» als llavis i sense perdre el bon humor marxa a la cuina. Torna amb un motxo, el dóna al Toni i deixa anar amb aquella alegria irònica:

—Bon dia!

Com serà quan siguin cinc a casa?

Res de plantes.